

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 16 mei 2017 met nummer RvVb/A/1617/0863
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0309/A

Verzoekende partijen	1. de heer Gunther WUYTS 2. mevrouw Dijn DE LANGE vertegenwoordigd door advocaat John TOURY met woonplaatskeuze op het kantoor te 1800 Vilvoorde, Jean Baptiste Nowélei 13
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van LIMBURG vertegenwoordigd door de heer Tom LOOSE

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 18 januari 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 3 december 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wellen van 21 mei 2012 ontvankelijk, maar ongegrond verklaard.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partijen een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het verbouwen van een woning op een perceel gelegen te 3830 Wellen, Russelstraat 14, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie E, nummer 593P.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

Met een beschikking van 8 november 2016 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen vastgesteld dat het beroep op het eerste gezicht alleen korte debatten vereist.

De behandeling van de zaak is toegewezen aan de eerste kamer.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen ingediend.

De procespartijen zijn opgeroepen voor korte debatten op 10 januari 2017.

Advocaat John TOURY voert het woord voor de verzoekende partijen.

De heer Tom LOOSE voert het woord voor de verwerende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De artikelen 37 en 38 van het DBRC-decreet, zoals gewijzigd door het decreet van 9 december 2016, zijn van toepassing.

III. AMBTSHALVE ONDERZOEK IN HET KADER VAN DE VEREENVOUDIGDE PROCEDURE

De voorzitter van de Raad stelt in voormelde beschikking van 8 november 2016 vast:

- dat de Raad de beslissing van de verwerende partij van 23 augustus 2012 vernietigt met het arrest van 11 maart 2014 met nummer A/2014/0174 en aan de verwerende partij de injunctie oplegt binnen vijf maanden vanaf de betekening van dat arrest een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep;
- dat voormeld arrest van de Raad met een aangetekende brief van 14 maart 2014 betekend is aan de verwerende partij;
- dat de verwerende partij de bestreden beslissing op 3 december 2015 genomen heeft en dat de bij injunctie opgelegde termijn om een nieuwe beslissing te nemen, overschreden is;
- dat de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in het arrest met nummer 230.559 van 17 maart 2015 oordeelt dat de door de Raad voor Vergunningsbetwistingen bij injunctie opgelegde beslissingstermijnen als vervaltermijnen beschouwd moeten worden;
- dat de verwerende partij, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op het eerste gezicht niet meer bevoegd was de bestreden beslissing te nemen, zodat het lijkt dat de verwerende partij haar bevoegdheid overschreden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing, die daardoor dan onwettig is;
- dat deze onwettigheid er toe kan leiden dat de Raad de bestreden beslissing vernietigt.

Standpunt van de partijen

Alleen de verwerende partij heeft een nota met opmerkingen ingediend.

De verwerende partij stelt dat de behandeling met korte debatten niet kan volstaan voor de afhandeling van de zaak.

De verwerende partij verwijst naar artikel 4.8.2, derde lid VCRO, zoals van toepassing op het ogenblik van het vernietigingsarrest van de Raad van 11 maart 2014, waaruit, volgens de verwerende partij, niet blijkt dat de door de Raad, bij injunctie, aan het vergunningverlenend bestuur opgelegde termijn, als een vervaltermijn beschouwd moet worden.

De verwerende partij verwijst daarvoor naar rechtsleer en de parlementaire voorbereiding, waaruit, volgens haar, moet blijken dat de aan de verwerende partij opgelegde hersteltermijn als een “waarborg” moet beschouwd worden, zodat uitspraken adequaat kunnen worden opgevolgd, maar waaruit niet blijkt niet dat de decreetgever een vervaltermijn heeft voorzien.

Volgens de verwerende partij is er een wezenlijk verschil tussen de in artikel 4.7.23, §2 VCRO en in artikel 4.8.2, derde lid VCRO vermelde procedureregels: het eerste artikel heeft betrekking op de administratieve beroepsprocedure en het tweede artikel op de jurisdictionele procedure, en het ene artikel kan het andere niet vervangen of aanvullen.

De verwerende partij stelt de interpretatie van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in het arrest met nummer 230.559 van 17 maart 2015 niet te kunnen bijtreden en vraagt, wanneer de Raad toch oordeelt dat de hersteltermijn een vervaltermijn is, de volgende twee prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

1:

“ ...

Schendt het gewezen artikel 4.8.2, derde lid VCRO, in zoverre hieraan de interpretatie wordt gegeven die de Raad van State in zijn arrest van 17 maart 2015 met nummer 230.559 betreffende de eerdere gelijkkluidende bepaling 4.8.3, §1 tweede lid VCRO, gaf, met name dat de bij de injunctie van de Raad voor Vergunningsbetwistingen aan een bestuur opgelegde termijn voor het nemen van een nieuwe beslissing een vervaltermijn is, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de mate dat deze bepaling, aldus geïnterpreteerd, tot gevolg heeft dat er een ongelijke behandeling plaatsvindt tussen de rechtsonderhorigen die geconfronteerd worden met een verwerpingsarrest en zij die geconfronteerd worden met een vernietigingsarrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, in de mate dat deze laatste categorie lopende jurisdictionele behandeling in cassatie bij de Raad van State geconfronteerd wordt met een vervaltermijn voor de administratieve herbehandeling van het dossier, terwijl hiervoor geen redelijke en objectieve verantwoording bestaat, en dat integendeel de transparantie en de goede rechtsorde op deze wijze wordt verstoord, in het bijzonder in de mate dat er nog vooraleer er een uitspraak is in de cassatieprocedure, een nieuwe administratieve beslissing kan voorliggen die hiermee in strijd is en al dan niet definitief geworden is?”.

De verwerende partij stelt dat, in de hypothese dat de bij injunctie aan de vergunningverlenende overheid opgelegde termijn een vervaltermijn is, artikel 4.8.2, derde lid VCRO, zonder verantwoording, leidt tot een ongelijke behandeling van manifest vergelijkbare gevallen.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen kan een beroep tot vernietiging van een beslissing ofwel verwerpen, ofwel de bestreden beslissing vernietigen: in beide gevallen is er, volgens de verwerende partij, een rechterlijke uitspraak waartegen bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, cassatieberoep kan ingesteld worden en rechtsonderhorigen, die geconfronteerd worden met een verwerpings- of een vernietigingsarrest, zijn vergelijkbare categorieën.

Bij een verwerpingsarrest kan men, volgens de verwerende partij, zonder meer een cassatieberoep tot vernietiging van het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen instellen bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak.

Bij een vernietigingsarrest legt de Raad voor Vergunningsbetwistingen echter een hersteltermijn op aan de vergunningverlenende overheid, die binnen deze termijn een nieuwe beslissing moet nemen. Wanneer die termijn geen vervaltermijn is, kan de vergunningverlenende overheid het resultaat van de lopende cassatieprocedure afwachten vooraleer een herstelbeslissing te nemen.

Wanneer die termijn echter als vervaltermijn gekwalificeerd wordt, betekent dit, volgens de verwerende partij, dat de rechtsonderhorige geconfronteerd wordt met een administratieve

herneming van het dossier, waarbij rekening moet gehouden worden met het gezag van gewijsde van het arrest dat met een cassatieberoep bestreden wordt.

Volgens de verwerende partij is er een manifest ongelijke behandeling tussen wie geconfronteerd wordt met een verwerpingsarrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen en wie geconfronteerd wordt met een vernietigingsarrest, waarbij aan de verwerende partij, bij injunctie, een “hersteltermijn” opgelegd wordt, en is er voor deze ongelijke behandeling van manifest vergelijkbare gevallen geen objectieve en redelijke verantwoording.

Bovendien wijst de verwerende partij er op dat de transparantie en de goede rechtsorde verstoord worden, in het bijzonder in de mate dat er, voor een uitspraak in de cassatieprocedure, een nieuwe administratieve beslissing kan genomen zijn, die al dan niet definitief geworden is en in strijd is met de uitspraak na cassatie.

2:

“ ...

Schendt het gewezen artikel 4.8.2, derde lid VCRO, in zoverre hieraan de interpretatie wordt gegeven die de Raad van State in zijn arrest van 17 maart 2015 met nummer 230.559 betreffende de eerdere gelijkluidende bepaling 4.8.3, §1, tweede lid VCRO gaf, met name dat de bij injunctie van de Raad voor Vergunningsbetwistingen aan een bestuur opgelegde termijn voor het nemen van een nieuwe beslissing een vervalt termijn is, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat 2 ongelijke categorieën rechtsonderhorigen, met name diegenen die zich voor de eerste maal bevinden in een procedure van administratief beroep en diegenen die zich bevinden in een hernomen administratief beroep na een arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, gelijk behandeld worden terwijl daar geen redelijke en objectieve verantwoording voor bestaat en meer bepaald de doelstelling van transparante en goede rechtsorden niet bereikt wordt, in het bijzonder gezien deze interpretatie geen rekening houdt met de verschillende situatie voor de betrokken partijen na een vernietigingsarrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, onder meer ingevolge het gezag van gewijsde hiervan en gelet op het mogelijk cassatieberoep hiertegen, daarbij rekening houdende met het feit dat de overschrijding van de hersteltermijn tot een stilzwijgende beslissing leidt, die opnieuw voor vernietiging vatbaar is, waarna de Raad voor Vergunningsbetwistingen alsnog een nieuwe hersteltermijn kan opleggen?”

De verwerende partij stelt dat, in de mate de door de Raad voor Vergunningsbetwistingen opgelegde hersteltermijn als vervalt termijn beschouwd moet worden, de toepassing van artikel 4.8.2, derde lid VCRO ook leidt tot een, zonder enige verantwoording, gelijke behandeling van manifest onvergelijkbare gevallen.

Volgens de verwerende partij zijn er twee fundamenteel verschillende categorieën, namelijk enerzijds wie een administratief beroep ingediend heeft bij de deputatie en anderzijds wie zich in de situatie bevindt waarbij de deputatie, na de vernietiging van een beslissing door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, een herstelbeslissing moet nemen.

Deze twee categorieën kunnen, volgens de verwerende partij, niet met elkaar vergeleken worden, omdat er bij de ene een beslissing is in de administratieve beroepsprocedure en bij de andere een beslissing in het kader van een jurisdictioneel beroep.

Na een arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen hebben procespartijen de mogelijkheid cassatieberoep aan te tekenen bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, en er is geen termijn bepaald voor de uitspraak daarover.

Wanneer tegen een arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen cassatieberoep aangetekend wordt, heeft dat, volgende de verwerende partij, een juridische impact, op de herbehandeling van het administratief beroep, hetgeen niet vergeleken kan worden met de situatie van de behandeling van een 'gewoon' administratief beroep.

Bovendien wijst de verwerende partij er op dat zowel de vergunningverlenende overheid als de procespartijen geconfronteerd worden met het gezag van gewijsde van een vernietigingsarrest.

Voor de vergunningverlenende overheid betekent dit, volgens de verwerende partij, een verstrengde zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, en voor de betrokken partijen betekent dit dat ze moeten onderzoeken in welke mate aan de uitspraak kan of moet tegemoetgekomen worden.

Er is, volgens de verwerende partij, geen redelijke en objectieve verantwoording voor de gelijke behandeling van deze onvergelijkbare gevallen.

Wanneer een transparante en goede rechtsorde hiervoor als verantwoording geldt, stelt de verwerende partij dat deze regeling dit niet als gevolg heeft, omdat een buiten de door de Raad voor Vergunningsbetwistingen opgelegde hersteltermijn genomen herstelbeslissing een impliciete afwijzing betekent van het administratief beroep, die vervolgens, na de bekendmaking ervan, aangevochten kan worden voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen: bij vernietiging kan de Raad voor Vergunningsbetwistingen opnieuw een herstelbeslissing bevelen.

Dergelijke carrousel van beslissingen en rechterlijke uitspraken draagt, volgens de verwerende partij, niet bij tot het beoogd doel en is geen proportionele maatregel.

De regeling negeert, volgens de verwerende partij, bovendien ook dat tegen een arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen cassatieberoep kan worden ingesteld bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak. Door de injunctietermijn als vervaltermijn te bestempelen wordt de deputatie verplicht opnieuw over de vergunningsaanvraag te beslissen vooraleer de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, zich over het cassatieberoep uitgesproken heeft en dat kan er toe leiden dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen zich, na een cassatiearrest, opnieuw moet uitspreken over een beslissing van de deputatie, terwijl de deputatie, omwille van de vervaltermijn, al een andere beslissing genomen heeft.

De verwerende partij verwijst naar artikel 38 van het Decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtsscolleges, dat betrekking heeft op de dwangsom, die volgens de verwerende partij een veel pertinentere en efficiëntere middel is.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 59, §1 van het Procedurebesluit, bepaalt:

“Na registratie van een verzoekschrift kan de voorzitter van het [bestuursrechts]college of de door hem aangewezen bestuursrechter binnen een ordetermin van dertig dagen na de datum van registratie van het verzoekschrift ambtshalve onderzoeken of:

1° het beroep doelloos is;

2° het beroep klaarblijkelijk onontvankelijk is;

3° het [bestuursrechts]college klaarblijkelijk onbevoegd is om van het beroep kennis te nemen;

4° het beroep alleen korte debatten vereist.”

Uit deze bepaling volgt de bevoegdheid van de Raad om ambtshalve te onderzoeken of een beroep doelloos of klaarblijkelijk onontvankelijk is, of dat de Raad klaarblijkelijk onbevoegd is en of het beroep alleen korte debatten vereist.

Een zaak kan met korte debatten worden behandeld wanneer een vernietiging zich opdringt op basis van een middel dat onmiddellijk dermate duidelijk is dat een doorgedreven onderzoek niet nodig is.

2.

De vraag of de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen binnen de daarvoor bepaalde vervalltermijn, heeft betrekking op de temporele bevoegdheid van de verwerende partij om de bestreden beslissing te nemen en raakt de openbare orde, zodat de Raad dit ambtshalve onderzoekt.

De Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, heeft zich, als cassatierechter, in het arrest met nummer 230.559 van 17 maart 2015 uitgesproken over de principiële vraag of de termijn, die de Raad aan de vergunningverlenende overheid in een vernietigingsarrest oplegt om een nieuwe beslissing te nemen, al dan niet een vervalltermijn is.

In dat arrest oordeelt de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, als cassatierechter dat een in een vernietigingsarrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, met toepassing van het toen geldend artikel 4.8.3, §1, tweede lid VCRO, opgelegde termijn om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep, alleen kan afwijken van de duur van de in het toen geldend artikel 4.7.23, §2, eerste lid VCRO bepaalde vervalltermijn, maar niet van de aard ervan (

Dat de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in een eerder arrest een ander standpunt heeft ingenomen, doet daar geen afbreuk aan.

3.

De vaststelling dat een vergunningverlenende overheid, na de vernietiging van een vergunningsbeslissing door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, buiten de door de Raad voor Vergunningsbetwistingen in het vernietigingsarrest, op basis van het toen geldend artikel 4.8.2, derde lid VCRO, opgelegde termijn, een nieuwe beslissing heeft genomen over het administratief beroep, moet derhalve tot de conclusie leiden dat deze vergunningverlenende overheid een vervalltermijn heeft overschreden om die beslissing te nemen, waardoor die nieuwe beslissing aangetast is door bevoegdheidsoverschrijding.

Een zaak waarin dit vastgesteld wordt, kan worden beslecht met korte debatten.

4.

De verwerende partij stelt, in verband met de eerste te stellen prejudiciële vraag, dat de rechtsonderhorigen die geconfronteerd worden met een vernietigings- of een verwerpingsarrest van de Raad, vergelijkbare categorieën zijn: in beide situaties is immers een cassatieberoep mogelijk bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak.

Beide categorieën verschillen echter van elkaar omdat er in de ene situatie een reden was om de bestreden beslissing te vernietigen en in de andere situatie niet: dat is een objectief verschil

tussen beide categorieën, gebaseerd op een verschillend resultaat van de wettigheidscontrole door de Raad.

Beide categorieën kunnen dan ook niet betrokken worden in een prejudiciële vraagstelling die gebaseerd is op een eventueel verschillende behandeling.

5.

Met betrekking tot de tweede prejudiciële vraag stelt de verwerende partij dat twee verschillende categorieën van rechtsonderhorigen, namelijk zij die een ontvankelijk administratief beroep instelden en zij die een vernietigingsarrest bij de Raad verkregen met injunctie en hersteltermijn, zonder redelijke verantwoording, en dus ten onrechte, gelijk behandeld worden omdat de rechtsonderhorigen in beide situaties een beslissing van de deputatie afwachten die binnen een vervaltermijn moet genomen worden.

Er is echter een redelijke verantwoording voor de, op dat punt, gelijke behandeling.

Zo verwees de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, eerder uitdrukkelijk naar de memorie van toelichting bij artikel 4.7.23, §2 VCRO, waarin gesteld wordt dat de aard van de daarin bepaalde termijn gebaseerd is op het voorzien in 'een *transparante en goede procesorde*' en het sanctioneren van het stilzitten van het bestuur (zie RvS, 17 maart 2015, nr. 230.559, p. 5-6 en het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, *Parl. St.* VI. Parl. 2008-09, nr. 2011/1, p. 189).

Omdat de bepalingen van titel II van de Grondwet klaarblijkelijk niet geschonden zijn, verwerpt de Raad, met toepassing van artikel 26, §4, 2° van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989, dan ook het verzoek prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

6.

De verwerende partij lijkt met haar verzoek tot prejudiciële vraagstelling vooral de aard van de hersteltermijn als vervaltermijn te bekritisieren omwille van het niet schorsend karakter van het cassatieberoep.

Zoals de Raad ook eerder geoordeeld heeft (RvVb, 27 oktober 2015, nr. RvVb/A/1516/0169: heet het beroep hiertegen verworpen), doet de mogelijkheid dat tegen het arrest van de Raad, waarin de injunctie met een 'hersteltermijn' opgelegd wordt, een niet schorsend cassatieberoep kan worden ingesteld bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, geen afbreuk aan de interpretatie die de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in het arrest van 17 maart 2015 geeft aan het juridisch karakter van de op basis van de VCRO aan een injunctie door de Raad gekoppelde hersteltermijn.

Dergelijke regeling bestond nog niet toen de VCRO de injunctiebevoegdheid van de Raad bepaalde.

7.

De vervaltermijn waarin de deputatie, als vergunningverlenende overheid, een beslissing moet nemen als gevolg van een injunctie door de Raad, wordt niet verlengd overeenkomstig 4.7.23, §2 VCRO.

Alleen voor het karakter van die hersteltermijn verwijst de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in voormeld arrest van 17 maart 2015 naar het juridisch karakter van de beslissingstermijn in het kader van de administratieve procedure. Voor het overige is artikel

4.7.23, §2 VCRO irrelevant voor de beoordeling van de door de Raad opgelegde termijn voor een herstelbeslissing.

8.

De Raad oordeelt dan ook dat de verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft buiten de aan de verwerende partij in voormeld vernietigingsarrest opgelegde vervalt termijn.

De Raad kan en moet vaststellen dat de bestreden beslissing aangetast is door bevoegdheidsoverschrijding en moet op basis van dit ambtshalve middel de bestreden beslissing vernietigen.

9.

Het ambtshalve middel is dan ook gegrond.

IV. TOEPASSING VAN ARTIKEL 37 DBRC-DECREET

Wanneer de door de Raad opgelegde vervalt termijn, waarin de verwerende partij een nieuwe beslissing moest nemen, verstreken is, moet het administratief beroep van de verzoekende partij, conform artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO, geacht worden stilzwijgend te zijn afgewezen.

Onverminderd hetgeen bepaald is in artikel 4.7.23, §3, tweede lid VCRO, impliceert het verstrijken van deze termijn, waardoor de bevoegdheid van de verwerende partij zonder meer uitgeput is, dat de verwerende partij geen uitdrukkelijke vergunningsbeslissing meer kon nemen, maar integendeel, conform artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO, aan de verzoekende partij, als indiener van het administratief beroep, een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing moest bezorgen.

Dit alles heeft eveneens als gevolg dat de Raad de verwerende partij niet kan bevelen binnen een welbepaalde termijn een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij. Er is immers, overeenkomstig artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO, een stilzwijgende beslissing waarmee dat administratief beroep geacht wordt te zijn afgewezen.

Voor zover de verwerende partij tot op heden, conform artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO, aan de verzoekende partij als indiener van het administratief beroep, geen kennisgeving van de stilzwijgende beslissing bezorgd heeft, is de termijn, waarin men zich bij de Raad in rechte kan verzetten tegen dergelijke stilzwijgende beslissing, nog niet begonnen lopen.

BESLISSING VAN DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het ambtshalve middel is gegrond.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 3 december 2015, waarbij het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wellen van 21 mei 2012 ontvankelijk, maar ongegrond verklaard wordt en een stedenbouwkundige vergunning geweigerd wordt voor het verbouwen van een woning op een perceel gelegen te 3830 Wellen, Russelstraat 14, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie E, nummer 593P.
3. De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, worden ten laste gelegd van de verwerende partij gelegd.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 16 mei 2017 door:

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Jonathan VERSLUYS

Eddy STORMS